

**LEPŠÍ
BÝT
ZVÍŘE!**

DRAHÁ REPUBLIKO!

DAVID ZÁBRANSKÝ

Aj tí predkovia, republika! Oni to vedeli, už keď sa usadzovali.
Co veděli? Co věděli?

Ako sa bude písať, vedeli, v našich končinách.
(Že zľava doprava! Že zľava doprava!)
A ako to pôjde, aj to vedeli,
že všetko pôjde podľa abecedy.
(Že prví bude A! Že prvé bude A!)

Takže pak, když se psalo léta páně osmnáct,
Slovensko přirozeně druhé housle hrálo.
(Jak odpovídalo to řádu čtení v našich končinách!)

—
Hľa, nebo zatiahnuté o dvadstat' rokov neskôr.

Doba je zlomová. 1938.
A hle, v Evropě je útvar, jenž láme se
(Je to zázrak! Je to zázrak!)
přesně na dvě poloviny, z nichž jedna
(Zcela v duchu Hegelově! Zcela v duchu Hegelově!)
na straně dobra zůstává,
zatiaľ čo druhá zlu sa oddáva.

A chór se vážně ptá:
Jak proběhla by historie,
pokiaľ by sa v našich končinách písalo zprava dol'ava?
Jak proběhla by historie,
pokud písmeno Č nacházelo by se v abecedě na jiném místě,
pokiaľ by Slovensku sa po stáročiach vpravelo Abcházia,
pokud praotec Čech usadil by se u Váhu?
V tom prípade, vznikla by vôbec ČSR?
A pokud ano, jmenovala by se opačně, třeba SČR?
A aký charakter mal by tento štát?

A co by se stalo po záboru Sudet v roce raz dva tři osm? (1938!)
A čo by vzniklo po lámaní chleba v roku jeden dva tři devät'? (1939!)
Byli špatnými, těmi, kdo zvolí fašismus, byli by jimi Češi?

A boli by to vôbec Češi?

A koho bylo by lze vinit?

Snád' nie tie roky poníženia, strávené tam vpravo, na východe, na druhom mieste?!
Nevíme, republika, nevíme! Nevíme, republika, nevieme!

DAVID ZÁBRANSKÝ KONZERVATIVEC

PREMIÉRA
28. 10. 2018
V DIVADLE
KOMEDIE

REŽIE A KOSTÝMY
SCÉNA
HUDBA
SVĚTELNÝ DESIGN
KAMERA

ODBORNÝ PORADCE
DRAMATURGICKÁ
SPOLUPRÁCE

KAMILA POLÍVKOVÁ
ANTONÍN ŠILAR
IVAN ACHER
KATARÍNA ĎURICOVÁ
DOMINIK ŽIŽKA,
ADAM MARTINEC
FILIP HERZA

VIKTORIE KNOTKOVÁ

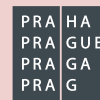
OBSAZENÍ

STANISLAV MAJER
MICHAL NOGA
PETR VANČURA
DESPERADO

INSPICE

PAVLÍNA SVOBODOVÁ

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažerka provozu
Martina Čacká. Technika, světla a zvuk Robert
Štěpánek. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských
divadel pražských pod vedením Evy Duškové
a společnost Blažek Praha, a. s.
Ve spolupráci s Faunafilm s. r. o.
Výroba dortu kavárna Bullerbyn.

bnt attorneys
in CEE

DEMOKRACIE A OBŘADY

Každá větší pospolitost si vytváří obřady tímž pochodem, jako si vytváří symboly; symbol není tak tuze obraz nějaké věci, jako spíš obraz a odznak společného smýšlení a chování, a nejen to: je to zároveň oslava. Snubní prsten nemá snad připomínat manželské povinnosti, nýbrž slávu manželství, jež byla udělena prvního dne. Státní prapor nemá připomínat, že jsme poslušni zákonů, ale nýbrž že jsme připraveni bojovat a dokonce i zvítězit, když už to musí být. Vánoční stromek nepřipomíná, že jsou Vánoce, nýbrž že Vánoce jsou slavné nad vše jiné. Kdybych si zdobil smrček svíčkami a cukrovím řekněme 19. listopadu nebo 27. února, bylo by to bláznovství, protože to nedělá toho dne nikdo. Hlubší význam vánočního stromku je v tom, že jej zdobí skoro všichni lidé téhož dne. Kdybych jedl kapra pátého ledna, byla by to má soukromá záležitost, ale budu-li jej jíst na Štědrý večer, bude to jistý obřad, neboť toho dne bude skoro celý svět jíst svého kapra. Bude to svého způsobu obcování lidí. Bude to svátek, ne protože jím kapra (neboť jím ho nerad), nýbrž proto, že ho jí toho dne skoro celý svět.

Jisto je, že republika není tak populární jako Vánoce; 28. října nejíme všichni totéž posvátné jídlo a dokonce neplesáme všichni stejným způsobem, nýbrž na deseti různých politických táborech. Vyhýbáme se obřadnosti jako čert kříži, i když by tato obřadnost znamenala oslavu demokracie. Protože nemáme smyslu pro symboliku státu, nemáme smyslu ani pro skutečnost státu; pokud si nepředstavíme stát jako prapor nebo jako krásnou pannu, nepředstavíme si jej vůbec.

Nic nesdružuje lidi tak jako symbol.

Vláda lidu bude plnou skutečností teprve tehdy, až pochopíme, že je stejně slavná a hodná obřadů jako vláda císaře Augusta nebo vláda boží na zemi. Není vsutku třeba, aby poslanci měli v rukou žezla nebo ministři bílé koně; ale je třeba, abychom si zvykli uctívat demokracii jistými formálnostmi; aby sama demokracie byla jistý obřad; abychom si vytvořili zvyky. Demokracie bude na věky zajištěna, stane-li se velkým národním obyčejem. Což nepůjde bez svátků a skutečné pospolitě radosti.

ČEŠI A SLOVÁCI

Tradice může být, a samozřejmě je, utvářena poukázáním na několik vybraných historických událostí, které jsou z toku běžných historických dějů vyčleněny a označeny za důležité, protože fungují jako standardizované důkazy existence tradice. Jejich důležitost nevyplývá z pravděpodobného vlivu, který mohly mít na průběh dějin; naopak jsou vybírány a zvýznamňovány prizmatem přijatých současných tradic. Jinými slovy, tradice musí být v současnosti neustále znovu vytvářeny.

Vědomí národní tradice, jako každý jiný aspekt národní identity, krystalizuje pouze ve vztahu k jinému národu, který je vnímán jako odlišný. V době národního obrození se Češi jako národ definovali ve vědomé opozici k Němcům, kteří tehdy v Čechách tvořili kulturně, politicky a ekonomicky dominantní prvek. I když se intelektuálové a obyčejní lidé liší v pohledu na Němce, sdílejí představu kulturního a vzdělaného českého národa. Pro běžné lidi není zdrojem tohoto obrazu ani tak podobnost mezi Čechy a Němci, jako odlišnost mezi Čechy a Slováky.

„Slovák“ často evokuje obraz mládence urostlé postavy v lidovém kroji – širokých světlých kalhotách s širokým koženým opaskem s masivními mosaznými přezkami a krátké vyšívávané košili odhalující nahé břicho – mávajícího sekerou na dlouhém, ornamenty zdobeném topůrku a zpívajícího smutnou píseň. Tento obraz je dílem celé řady umělců, filmařů a novinářů, mezi nimiž též Slováků, kteří se pokusili ztvárnit vlastní pojetí slovenského folklóru. Mezi mnoha Čechy se však dodnes udržuje představa, že kdyby nebylo jejich civilizačních zásahů, Slováci ještě dnes chodí v kroji s holým břichem. V této obraznosti je Slovák exotický „druhý“, žijící v tradiční malebné horské vesničce, a Slovensko je exotickou nedotčenou

divočinou symbolizovanou skalnatými Vysokými Tatrami, borovičkou a národním jídlem z ovčího syra.

V čistě vizuální podobě obrazy českých zemí a Slovenska bezprostředně souvisejí s představou kultury a přírody: České země symbolizuje obraz Prahy a silueta Hradčan je nejčastějším vizuálním zpodobněním Čech; Slovensko symbolizují Tatry. Tyto obrazy se objevily v jednom novinovém článku apelujícím na zachování společného státu Čechů a Slováků: „to, čo nás spája, je rozhodne viac, ako väčší krajec chleba. ... je to hrdosť Slovákov na stovežatú matičku Prahu úplne rovnaká, ako hrdosť Slovákov na jasné končiare Tatier“ (Mária Mandelíková in: Lidové noviny, 23. listopadu 1990).

Obraz zdravého slovenského chasníka v lidovém kroji má souvislost nejen s představou exotického „druhého“, ale také s představou mládí a asociuje mnohem obecnější obraz mladého slovenského národa vedle staršího českého národa. Češi vnímají Slováky jako své „bratry“. Metafora příbuzenství však nevyjadřuje pocit rovnosti. Nejenže je výraz „bratři Slováci“ velmi často míněn ironicky, ale základní vědomí nerovnosti, i přes úzké příbuzenství, vyjadřuje představa Slováka jako mladšího bratra. Tak jako většina jiných představ i tato vznikla přinejmenším v 19. století, době politických aspirací Čechů a Slováků na společný stát. Představy o moudrosti a vyzrálé racionalitě staršího bratra a s tím související paternalistické odpovědnosti, a naopak o mladické nezáodpovědnosti, nevyzrálosti, nedostatku zkušeností a emocionalitě spíše než racionální kalkulaci bratra mladšího se používaly v nejrůznějších kombinacích, kdykoli byl obraz staršího a mladšího bratra připomínán.

Většina obyčejných Čechů má jen výjimečně hlubší faktické znalosti o historii Slovenska. Jsou si však vědomi, že sami mají bohatou historii,

během které často hráli rozhodující roli v evropské politice, zatímco Slovensko bylo vždy pouze hornatou částí Uherska, kterou historie míjela. Představa Slovenska jako země bez historie je ještě více než představa zemědělské komunity, ve které zůstala zakonzervována tradiční kultura a způsob života, dílem historiků, často samotných Slováků. Kvůli vlastním nacionalistickým aspiracím se odmítali zabývat slovenskou historií jako součástí historie uherské.

Obraz Slovenska jako země bez historie byl také vytvářen ustáleným zvykem popisovat Čechy a Moravu jako jeden celek, alternativu k výrazu „Česká republika“. Tyto země byly součástí českého království a jsou označovány jako „Země koruny české“. Ve vztahu ke Slovensku se o nich obvykle hovořilo jako o „historických zemích“. Na rozdíl od „historických zemí“ je Slovensku historičnost odepřena. Češi mohou okamžitě poukázat na to, že jelikož Slováci nemají historii, neměli nikdy historické osobosti a že jediný stát, který kdy měli, byla Československá republika. Jen 21 % Čechů zastává názor, že Slováci po Mnichovské dohodě neměli jiné východisko než vytvořit vlastní stát; většina se domnívá, že zradili Čechy i společnou československou věc (Timoracký 1992: 81). Češi považují za směšné tvrzení některých slovenských politiků, že Slováci jsou nejstarším evropským národem, neboť byli hlavní součástí Velkomoravské říše, prvního historicky doloženého státu ve střední Evropě. Důsledkem představy, že Slováci nemají historii, je převažující český názor, že postrádají svébytnou národní kulturu. Zmínky o slovenských spisovatelích, skladatelích, dramaticích a vědcích jednoduše odmítají a poukazují na to, že nikdo z nich se nestal známý v mezinárodním měřítku.

Ve srovnání se Slováky sami sebe Češi vidí jako součást kulturní a civilizované Evropy, ze

kteří byli v době komunistické vlády jen dočasně vyděleni, a značné množství z nich má tendenci obviňovat z toho Slováky.

Podle výsledků výzkumu veřejného mínění z října 1990 považovalo 70 % Čechů předválečnou Československou republiku za příkladně demokratický stát a 62 % bylo toho názoru, že Slováci mohli jako národ přežít jen díky existenci této republiky. Osmapadesát procent se domnívalo, že Slováci se dobře přizpůsobili komunistickému režimu po roce 1968 a neprojevovali vůči němu žádný účinný odpor. Názor, že Čechy postihla „normalizace“ více než Slováky, sdílelo 60 % Čechů (Timoracký 1992: 81-82).

Většina Čechů má v současné době tendenci vnímat socialismus jako cizorodý systém, který jim byl vnucen z asijského východu, a vidět hranici mezi západním racionalismem a východní emocionalitou (Timoracký 1992:72), či, přesněji řečeno, jako hranici mezi kulturním Západem a nekulturním Východem. Není to nic nového. V padesátých letech jsem slyšel Čechy žertem říkat, že Asie začíná hned na východ od Luhačovic.

(LADISLAV HOLÝ. Malý český člověk a velký český národ: Národní identita a postkomunistická transformace společnosti. Praha: Sociologické nakladatelství, 2001, str. 96, 107–110. Původně publikováno jako: Ladislav, HOLÝ. The Little Czech and the Great Czech Nation. National Identity and the Post-communist Transformation of Society. Cambridge: Cambridge University Press, 1996.)

JAKÝ VÝZNAM MÁ SLAVIT NĚCO, CO UŽ NEEXISTUJE?

DAVID ZÁBRANSKÝ
A KAMILA POLÍVKOVÁ
V ROZHOVORU S LENKOU
DOMBROVSKOU

Konzervativce je druhá společná inscenace Davida Zábranského a Kamily Polívkové. Kdy, jak a proč začala vaše spolupráce?

DZ: Nebýt Kamily, netroufl bych si pomýšlet na divadlo jinak než jako divák. Divadlo mě vždycky přivádělo v úžas, v dobrém i ve zlém, i trapnost toho počínání v tom hrála roli. Měl jsem ostych, nebylo to nic pro mě. A najednou mi Kamila napsala, že četla mou povídku v Respektu, prý jí připomínala myšlenkové pochody Stanislava Majera. Malý český rybník, odchod do ciziny a podobně... Před prvním setkáním v létě 2015 jsem si nedokázal představit, o čem se budeme bavit.

KP: Na základě té povídky jsme si pojmenovali téma a usoudili, že má smysl pokusit se o spolupráci. Ostatní jsem nechala na Davidovi. Z dnešního odstupu se dá říct, že uvedení a úspěch inscenace *Herec a truhlář Majer mluví o stavu své domoviny* (pozn. premiéra 16. 9. 2016 ve Studiu Hrdinů v Praze) je výsledkem velice šťastné souhry mnoha okolností. Tenkrát mě překvapilo, až udivilo, jak citlivě a zároveň vysoce kriticky je v tom textu vystiženo prostředí, ve kterém se pohybuji, nakolik rezonuje s mými vlastními úva-

hami o domovině i cizině a současném stavu české společnosti. V té době ještě pojem „sociální bublina“ nebyl tak běžnou součástí veřejné diskuze a my měli shodný pocit, že se svět rozděluje a je potřeba se zabývat skutečnými příčinami. Protože pouze odmítat a obracet svůj hněv a frustraci jedním směrem prostě nestačí.

Navazuje nějak inscenace Konzervativce na Truhláře Majera? Myslím tematicky, že se v něm opět sešlo trio Polívková-Zábranský-Majer, je jasné.

KP: *Konzervativce* vzniká především proto, že jsme spolu chtěli znovu něco udělat, setkávat se při práci. Tematicky na „Majera“ nenavazujeme, naopak jsme se snažili vydat úplně jinou cestou.

DZ: Kdykoli se při rozpravách nad první verzí ukázalo, že nějaká věta byt' jen maličko připomíná třeba svojí dikcí větu z *Truhláře Majera*, hned to šlo nemilosrdně pryč... Text *Majera* byl bojovný a prozaický, zatímco *Konzervativce* je moje nejbásnivější věc. Klidně to lze vidět tak, že *Majer* a *Konzervativce* jsou dohromady celek, jin a jang, k čemuž je třeba hned dodat, že

jin a jang není žádný triviální platonský koncept. Kromě těch dvou doplňujících se poloviček musíte mít na mysli i ony dvě malé stopy jednoho principu v druhém, ty kulaté invertované plošky, oči. Z čisté básně nutné na člověka hledí i próza. A naopak.

KP: Já můžu jenom dodat, že stejně tak se může v detailech prolínat introspektivní forma s apelativní nebo subjektivní pohled s objektivním, člověk se může cítit úplně sám i ve společnosti mnoha lidí...

Ve hře je mimo jiné zmíněn rok 1918. Proč? Cítil jste potřebu se také nějak vyjádřit k osmičkovému výročí?

DZ: Pro mě je rok 1918 intimní součástí života od doby, kdy jsem psal román *Martin Juhás čilí Československo*. Tisíc normostran o první republice. Studoval jsem tehdy, plakal, radoval se. S našimi předky. Mám k nim vztah, tohle je mimochodem součástí konzervativního vidění světa. Vztah k minulosti a nedůvěra k tomu, co bude. No a teď slavíme těch sto let... Vzniká při té příležitosti čtyři tisíce textů na kilometr, málo-

koho to zajímá, zas nejde o nic moc jiného než o protáčení grantů. Tak jsem si říkal, že je třeba to napsat jinak. Jaký je obecně náš přístup k času? Kolik to je, těch sto let? Jaké kvantum? Jakou má to kvantum strukturu? A co my? My se podle mě docela máme, že jsme z hlediska času na vrcholku, nejdál... Ale je tady jedno podstatné ale...

KP: Klíčem k interpretaci Davidovy hry je poněkud absurdní moment oslavy něčeho, co už vlastně dávno neexistuje. Slavíme stoleté výročí vzniku Československa a mě zajímá právě tento paradox. Protože faktem je, že Slovensko 28. října nic neoslavuje a slovenský parlament teprve letos v květnu odhlasoval zavedení mimořádného státního svátku pro rok 2018, který je ovšem datován ke 30. říjnu, kdy se připomíná výročí Martinské deklarace, v níž se rušilo po staletí trvajícím spojení Slováků s Uherskem. Dalším důležitým tématem jsou tzv. nálepky. Ty jsou schopny, pokud jsou vytrženy z kontextu a když se na nich lpí za každou cenu, vymazat člověka, který se za nimi skrývá. Zploštit ho na úroveň hesla. Spojuje nás potřeba zkoumat lidskou komplexitu a rozporuplnost. Schovanou například za nálepkou *konzervativce*.

TVŮRCI

AUTOR DAVID ZÁBRANSKÝ (1977)

Vystudovaný právník debutoval roku 2006 románem *Slabost pro každou jinou pláž*. Následovaly novely *Šternův pokus milovat*, *Kus umělce* a *Edita Farkaš*. V roce 2015 vydal rozsáhlý román *Martin Juhás čili Československo*, o dva roky později následoval román *Za Alpami*, který se zabývá migrací a obdobím vlády Donalda Trumpa. Píše i pro divadlo, v Česku a na Slovensku se aktuálně uvádějí tři jeho hry. Žije v Praze a díky bohu v Aténách.

REŽIE A KOSTÝMY KAMILA POLÍVKOVÁ (1975)

Vytvořila kostýmní výpravy a scénografie k desítkám českých i zahraničních inscenací, z nichž mnohé získaly ocenění a hrály se na významných mezinárodních festivalech i scénách. V letech 2004–2012 působila v Pražském komorním divadle v Praze (Divadlo Komedie), kde rovněž debutovala jako režisérka. V současnosti tvoří především ve Studiu Hrdinů, jako kostýmní výtvarnice a scenografka spolupracuje s režisérem Dušanem D. Pařízkem v Německu, Rakousku a Švýcarsku.

SCÉNA ANTONÍN ŠILAR (1986)

Absolvoval scénografii na Katedře alternativního a loutkového divadla DAMU, kde v současnosti studuje v doktorandském programu. Zabývá se fenoménem nových médií v dramatickém prostoru a žánrem Live Cinema. Spolupracuje především s režisérkami Petrou Tejnorovou a Kamilou Polívkovou. Jako scenograf se podílel na projektech v Helsinkách, berlínském divadle HAU, v USA a Japonsku. Je členem vídeňské umělecké skupiny Die Gruppe. Působí také jako filmový výtvarník a ilustrátor.

SVĚTELNÝ DESIGN KATARÍNA ĎURICOVÁ (1982)

Pracuje jako manažerka českých i mezinárodních projektů v oblasti nezávislé kultury. Působila v kulturním centru Stanica Žilina – Záriečie a i díky tomu objevila světelný design. Spolupracuje s českými a slovenskými tanečníky a soubory současného tance, především s VerTeDance, ME-SA a Jarom Viňarským. Získala Cenu za světelný design k inscenacím *Korekce* (2014) a *Flow* (2017) na festivalu Česká taneční platforma. Od roku 2014 je technickou ředitelkou festivalu TANEC PRAHA.

HUDBA IVAN ACHER (1973)

Tesař, lesní dělník, studovaný výtvarník a se štěstím nevystudovaný hudebník a skladatel. Od roku 2002 spolupracuje s Agon Orchestra, byl dvorním skladatelem Davida Jařaba a Dušana D. Pařízka v Pražském komorním divadle (Divadlo Komedie), pravidelně spolupracuje s taneční skupinou Lenka Vagnerová & Company. Je podepsán pod hudbou k mnoha inscenacím českých a evropských divadel i dokumentům a filmům. Je rovněž autorem filmových projekcí, fotografií či básnických sbírek.

DRAMATURGICKÁ SPOLUPRÁCE VIKTORIE KNOTKOVÁ (1986)

Vystudovala dramaturgii na JAMU a vídeňském Max Reinhardt Seminar, v letech 2009–2012 byla dramaturgyní v Pražském komorním divadle (Divadlo Komedie). Od roku 2012 působí v činohře městského divadla Theater Bremen. Opakovaně spolupracuje s českou režisérkou Kamilou Polívkovou, holandskou režisérkou Alize Zandwijk a německým režisérem Frankem Abtem. Překládá hry Kathariny Schmittové do češtiny. Žije v Brémách a Tangeru.

ODBORNÝ PORADCE FILIP HERZA (1986)

Vystudoval historii a kulturní antropologii na FHS UK v Praze a Středoevropské univerzitě (CEU) v Budapešti. Působí jako pedagog a výzkumný pracovník se specializací na kulturní a sociální dějiny 19. a 20. století. Publikuje odborné i popularizační texty k dějinám populární kultury, vědy a tělesnosti. Na počátku roku 2019 vyjde v nakladatelství Scriptorium jeho monografie o přehlídkách lidských „kuriozit“ v Praze.

HERCI

STANISLAV MAJER (1978)

Vyučil se truhlářem, ale stal se hercem. Působil na jevištích lounských (především v Multiprostoru s bratry Bambuškovými), ústeckých (Činoherní studio) i pražských (Pražské komorní divadlo – Divadlo Komedie, Divadlo Na zábradlí, Studio Hrdinů). Je držitelem Ceny divadelní kritiky za mužský herecký výkon roku 2016 za titulní roli v inscenaci *Herec a truhlář Majer mluví o stavu své domoviny*. Hrál v mnoha českých seriálech a filmech.

MICHAL NOGA (1990)

Vystudoval gymnázium a poté se přihlásil na překladatelství obor němčina – italština. Po absolvování bakalářského studia svou profesní cestu změnil – po dvou letech na Církevní konzervatoři v Bratislavě se přihlásil na VŠMU, i když hercem nikdy být nechtěl. Vzali ho a nyní je v posledním ročníku. Hraje v televizních seriálech i ve Slovenském národním divadle.

PETR VANČURA ALIAS #KINGOFZJUBY (1984)

Vystudoval Alternu na DAMU a možná právě proto nezná žánrových hranic. Pravidelně spolupracuje s režiséry Petrou Tejnorovou, Jiřím Adámkem a režijním tandemem SKUTR. Co se televizní a filmové tvorby týká, prim hraje seriál *KOSMO* a role Petra Chromého. Je autorem performancí PopUpShows a funny byznys věcí, jako jsou videa #hulakmotivak. Spolupracuje se serverem GoOut jako kulturní detektiv Ad Venčura.

DESPERADO (2005)

Velkopolský kuň, je připravován pro vozatajský sport a natáčení. Účastnil se mnoha závodů v České republice i zahraničí – například mistrovství světa v Portugalsku v roce 2012 a v Rakousku roku 2016. Je velmi společenský a přátelský, rád mlsá a poslouchá vážnou hudbu. Žije s dalšími členy velké zvířecí-herecké rodiny na Zbraslavi.

DAVID ZÁBRANSKÝ
KONZERVATÍVEC

Třetí premiéra sezony 2018/19.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Příbyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravili Viktorie Knotková, Filip Herza a Lenka Dombrovská.

Grafická úprava Riana Št'áhlavská.

Foto Kamil Košun.

Partneři inscenace

Scénickým partnerem je Bohemia Sekt, s. r. o.